

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 grudnia 2025 r.
sprawy **K.G**
skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 17 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 962/24,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu
z dnia 25 marca 2024 r., sygn. akt VI K 1423/23,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zwolnić K.G. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.C., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skazanemu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 25 marca 2024 r., sygn. akt VI K 1423/23, uznano oskarżonego K. G. za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k., za który skazano go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zasądzono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę 5500 zł na rzecz pokrzywdzonej I. G..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 962/24, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości oraz zarzucając rażące i mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

„naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 451 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niedoprowadzenie skazanego K. G. na rozprawę przed Sądem odwoławczym i wydanie w tym zakresie przez Sąd odwoławczy postanowienia o nieuwzględnieniu w tym zakresie wniosku o doprowadzenie skazanego na rozprawę odwoławczą, pomimo złożenia wniosku w tym zakresie w terminie oraz pomimo że w żaden sposób nie powodowało to konieczności odroczenia rozprawy co w konsekwencji naruszyło prawo do obrony skazanego,
2. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych, a jedynie zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ogólnych ocen dotyczących rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji,
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy uchybień w wyroku Sądu pierwszej instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego, przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady in

dubio pro reo, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanego i nie wzięcie pod uwagę tych, które świadczą na jego korzyść, poprzez błędne przyjęcie, że skazany K. G. dopuścił się zarzucanego czynu i nieuzasadnienie przez Sąd odwoławczy podobnie jak Sąd pierwszej instancji w tym zakresie stanowiska na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie,

4. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. w zw z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, wyłącznie na niekorzyść skazanego K. G., co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

5. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. w zw z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, poprzez błędne przyjęcie, że skazany K. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także by działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym i nieuzasadnienie przez Sąd pierwszej w tym zakresie stanowiska na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

6. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż brak było wskazania przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności dotyczących zamiaru i rodzaju winy, w ramach przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu oraz sporządzenie przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienia w sposób pobieżny, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

7. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał rozstrzygnięcia wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań świadków oraz opinii biegłej, wątpliwości wyłącznie na niekorzyść skazanego K. G., co uzasadniało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem pobieżnej kontroli odwoławczej,

8. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wydając wyrok nie zastosował zasady in dubio pro reo i nie rozstrzygnął wszelkich wątpliwości na korzyść skazanego K. G., co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

9. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj. zarzutu naruszenia art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k i art. 193 § 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji w sposób nieuprawniony zaniechał powołania innego biegłego z dziedziny grafologii celem sporządzenia opinii dotyczącej stwierdzenia czy podpisy oskarżonego znajdują się na dokumencie umowy sprowadzenia samochodu z dnia 2 maja 2018 r., pomimo okoliczności w ocenie oskarżonego osłabiających zaufanie do wiedzy oraz bezstronności biegłej sporządzającej opinię w sprawie i uwzględnienie opinii biegłej D. M., zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony oskarżonego, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

10. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionego w apelacji obrońcy skazanego K. G. tj zarzutu błędne w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony K. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przemawiają za przyjęciem braku winy skazanego, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

11. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nie zastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nie rozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego K. G. , w szczególności na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy uchybień w wyroku Sądu I instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego

uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanego i nie wzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jego korzyść, co uzasadniało uniewinnienie skazanego, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

12. naruszeniu art. 4 i 7, 5 kpk w zw z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są one przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nie odniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść oskarżonego,

13. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez nie zastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nierozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości na korzyść skazanego K. G. ,

14. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie w sposób należyty zarzutów apelacji dotyczących rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy nieusuwalnych wątpliwości wyłącznie na niekorzyść K. G. w zakresie winy i sprawstwa, mimo iż istnieją wątpliwości co do sprawstwa skazanego z uwagi na zebrany w sprawie materiał dowodowy,

15. art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art.4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Sąd Okręgowy uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami ustawy, w sposób lakoniczny oraz pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla oskarżonego, a także wątpliwości wynikających z materiału dowodowego na korzyść skazanego,

16. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu podniesionego w apelacji obrońcy skazanego K. G. zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności (surowości) kary i środka kompensacyjnego wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. będącego następstwem nieprawidłowego zastosowania przepisów art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. i art. 55 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, na skutek nie uwzględnienia wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności odnoszących się na korzyść skazanego K. G. ,

ewentualnie z ostrożności procesowej, zarzucamy rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

17. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegające na jego niezastosowaniu i utrzymaniu przez Sąd Okręgowy w mocy wyroku Sądu I Instancji, pomimo, iż z uwagi na zaistniałe w toku postępowania przed Sądem meritii wskazane w apelacji obrońcy skazanego K. G. uchybienia przepisom postępowania, orzeczenie Sądu I Instancji było rażąco niesprawiedliwe i surowe oraz podlegało uchyleniu w całości”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie obu wyroków i uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Wniósł nadto o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, które nie zostały zapłacone przez skazanego w całości ani w części według norm przepisanych w maksymalnej wysokości oraz nieobciążanie skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze we wniesionej kasacji obrońca nie wykazał.

Odnosząc się do 1. zarzutu kasacji, mającego polegać na naruszeniu art. 451 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niedoprowadzenie skazanego K. G. na rozprawę przed Sądem odwoławczym, podkreślenia wymaga, że decyzja Sądu wobec złożonego wniosku o doprowadzenie została umotywowana (postanowienie, k. 187), a skazanego reprezentował na rozprawie odwoławczej obrońca. Apelacja obrony złożona w sprawie dotyczyła naruszeń prawa procesowego i jednego ogólnikowego błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu sprawstwa oskarżonego. Nie wykazano konkretnych powodów, dla których osobisty udział oskarżonego w postępowaniu odwoławczym był istotny i w jaki sposób wpłynąłby na wynik sprawy.

Odnosząc się zbiorczo do zarzutów ponumerowanych od 2. do 8. w petitum kasacji, albowiem wszystkie dotyczą kwestii rzetelności kontroli odwoławczej w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych, zaznaczenia wymaga, że mimo ich obszerności okazały się w swojej treści ogólnikowe i nie zostały rozwinięte również w uzasadnieniu kasacji. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dowodzi także, że zarzuty te są bezpodstawne, ponieważ Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji skoncentrowanych wokół kwestionowania oceny dowodów, a zatem i winy oskarżonego (na s. 2 uzasadnienia), rzetelnie i klarownie. Sąd odwoławczy uczynił to w sposób zbiorczy, ponieważ treść apelacji, podobnie jak treść kasacji, została sformułowana na zasadzie multiplikacji ogólnikowych, podobnych do siebie zarzutów. Uzasadnienie w tym zakresie uznać należało za w pełni wystarczające do wyjaśnienia niezasadności argumentacji obrony. Sąd

odwoławczy odniósł się także do okoliczności natury podmiotowej, w tym zamiaru sprawcy na s. 3 uzasadnienia, wyraźnie tam również wskazując, że sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa oszustwa nie budzi w sprawie żadnych wątpliwości.

Również 9. zarzut kasacji, w którym podniesiono nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacyjnego naruszenia art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. Sąd II instancji odniósł się wyczerpująco do tego zarzutu kwestionującego opinię biegłej z dziedziny badań porównawczych sporządzonej w sprawie na s. 2-3 uzasadnienia. Wypowiedział się także odnośnie do wniosku „o powołanie nowego biegłego z dziedziny grafologii”, uznając go za niezasadny wobec zalegającej w aktach sprawy opinii D. M., której rzetelność zweryfikował pozytywnie, zaznaczając, że materiał porównawczy biegła uzyskała z akt sprawy.

Na aprobatę nie mogły zasługiwać również zarzuty kasacji ponumerowane od 10. do 14. w petitum kasacji. Nie tylko są bardzo ogólnikowe, ale stanowią też powielenie poprzednich zarzutów kasacji (2.-8.) negujących prawidłowość oceny dowodów, ustaleń faktycznych sprawy i niezastosowania zasady *in dubio pro reo*. Dość więc przypomnieć, że Sąd II instancji odniósł się trafnie do wszystkich zarzutów skoncentrowanych wokół kwestionowania oceny dowodów, a zatem i winy oskarżonego na s. 2 uzasadnienia, a ponadto również okoliczności natury podmiotowej, w tym zamiaru sprawcy, wskazując wprost na istnienie braku wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Również zarzut 15. kasacji okazał się oczywiście bezzasadny, ponieważ wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy w nim zawartym, uzasadnienie sporządzone przez Sąd odwoławczy jest rzetelne i adekwatne do złożonego w sprawie środka odwoławczego, który był bardzo ogólnikowy. Obrona nie przedstawiła żadnej wersji alternatywnej wydarzeń analizowanych w sprawie, tylko negowała istniejące w sprawie dowody, w sposób zresztą bardzo lakoniczny i niekonkretny. Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji i jej argumentacji (s. 2-3 uzasadnienia).

Podobnie należało ocenić zarzut 16. kasacji, w którym obrońca podniósł nienależyte rozpoznanie podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego rażącej

niewspółmierności (surowości) kary i środka kompensacyjnego. Tymczasem Sąd odwoławczy rzetelnie odniósł się do kwestii wymiaru kary na s. 3 uzasadnienia, zwracając uwagę na liczne naruszenia porządku prawnego przez oskarżonego, głównie w zakresie przestępstw przeciwko mieniu. Wykluczył możliwość orzeczenia wobec K. G. kary nieizolacyjnej w realiach tej sprawy wobec stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu i danych osobowych sprawcy.

Ostatni, 17. zarzut kasacji również nie mógł skutkować rozstrzygnięciem zgodnym z kierunkiem kasacji. Obrona nie wykazała naruszeń po stronie Sądu odwoławczego, w tym braku uwzględnienia rażącej niesprawiedliwości orzeczenia Sądu I instancji. Sąd Okręgowy zweryfikował w sprawie wszystkie kluczowe zagadnienia dla ustalenia odpowiedzialności karnoprawnej K. G., zarówno ocenę materiału dowodowego, jak i ustalenia faktyczne, stronę podmiotową czynu i wymiar kary.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazy prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Wobec sytuacji materialnej skazanego i konieczności ustanowienia dla niego obrońcy z urzędu zwolniono K. G. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego oraz zasądzono na rzecz jego obrońcy od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 i § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]

